

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Rudolfa Čirča v právnej veci žalobcu **Ing. M.**, bývajúceho v Ž, zastúpeného advokátom Mgr. R, Advokátska kancelária so sídlom v Ž, proti žalovanému **T**, so sídlom v Ž, **o určenie, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným trvá**, vednej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2 C 46/2003, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. januára 2006 sp.zn. 5 Co 265/2005 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 24. januára 2006 sp.zn. 5 Co 265/2005 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom z 19. januára 2004 č.k. 2 C 46/03-44 v spojení s doplňujúcim rozsudkom z 2. februára 2005 č.k. 2 C 46/03-52 určil, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trvá a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 4 227 Sk k rukám jeho právneho zástupcu Mgr. R a doplňujúcim rozsudkom uložil žalovanému zaplatiť sa účet okresného súdu súdny poplatok 500 Sk. Rozhodol tak po zistení, že pri opätovnom uzatváraní pracovného pomeru medzi žalovaným a žalobcom na dobu určitú 10. decembra 2001, neboli splnené podmienky pre uzatvorenie pracovného pomeru na dobu určitú do 31. decembra 2002, preto pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným aj po tomto dátume trvá.

Na základe odvolania žalovaného vec prejednal Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom z 24. januára 2006 sp.zn. 5 Co 265/2005 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Doplnujúci rozsudok okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok 500 Sk zrušil. V dôvodoch rozhodnutia poukázal odvolací súd na to, že žalovaný mohol opätovne uzavrieť pracovný pomer so žalobcom na dobu určitú bez uvedenia dôvodu uvedeného v § 30 ods. 2 Zákonníka práce, lebo mu to umožňoval § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce v znení platnom v čase uzatvorenia pracovného pomeru, ktorý sa podľa názoru odvolacieho súdu vzťahuje aj na poberateľa výsluhového dôchodku, teda nielen na poberateľa starobného, invalidného a vdovského dôchodku. Pracovný pomer žalobcu so žalovaným potom skončil 31. decembra 2002. Záver súdu prvého stupňa o trvaní pracovného pomeru so žalovaným aj po 31. decembri 2002 preto nepovažoval za správny.

Proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol podal dovolanie žalobca. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch dovolania poukazoval na to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Bol toho názoru, že ustanovenie § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce nie je možné použiť v prípade žalobcu, ktorý je poberateľom výsluhového dôchodku, lebo toto ustanovenie s takým poberateľom dôchodku nepočíta. Pri opätovnom uzatvorení pracovného pomeru preto museli byť splnené dôvody uvedené v § 30 ods. 2 druhej vety Zákonníka práce. Pokiaľ také podmienky neboli splnené, potom podľa § 30 ods. 1 Zákonníka práce bol pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas a preto trvá. Za správny preto považoval záver súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Žalobca podal dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania v takomto prípade je daná § 238 ods. 1 O.s.p., preto dovolací súd preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu danom ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p. z hľadiska uvedeného dôvodu v § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.

Dovolateľ namietal v podanom dovolaní nesprávne použitie § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) v znení platnom v čase opätovného uzatvárania pracovnej zmluvy na dobu určitú (10. decembra 2001) vo vzťahu k osobe žalobcu, ktorý v tom čase bol poberateľom výsluhového dôchodku.

Odvolací súd v zmeňujúcom rozsudku, ktorým zamietol žalobu žalobcu o určenie, že pracovný pomer trvá zaujal právny názor, že ustanovenie § 30 ods. 3 písm.b/ O.s.p. Zákonníka práce je možné použiť aj v prípade žalobcu. Podľa tohto ustanovenia bolo totiž možné pracovný pomer na určitú dobu predĺžiť alebo opätovne dohodnúť aj bez dôvodov uvedených v § 30 ods. 2 Zákonníka práce s poberateľmi starobného dôchodku alebo invalidného dôchodku a s poberateľkami vdovského dôchodku, ktoré dovŕšili 57 rokov. Odvolací súd do tejto kategórie poberateľov dôchodku zaradil aj žalobcu ako poberateľa výsluhového dôchodku.

S takýmto záverom odvolacieho súdu sa dovolací súd nestotožňuje.

Ustanovenie § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce presne vymenovávalo poberateľov dôchodku, na ktorých sa jeho použitie vzťahovalo. Poberatelia dôchodkov boli taxatívne vymenovaní bez toho, že by v danom zákonnom ustanovení bola daná zákonná možnosť rozšírenia tohto okruhu poberateľov dôchodku.

Do úvahy neprichádza pri rozšírení tohto okruhu ani odvolacím súdom použitý zákaz diskriminácie, z ktorého odvolací súd vyvodil, že ak by pod pojem poberateľ starobného dôchodku nebolo možné zahrnúť aj poberateľa výsluhového dôchodku, dochádzalo by k diskriminácii medzi poberateľmi starobných a obdobných dôchodkov (výsluhových) v možnosti predĺženia alebo opätovného dohodnutia pracovného pomeru na dobu určitú aj bez dôvodov uvedených v § 30 ods. 2 Zákonníka práce.

Ak zákonodarca v § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce presne uviedol okruh poberateľov dôchodkov, u ktorých je možné predĺžiť alebo opätovne dohodnúť pracovný pomer na dobu určitú bez toho, aby bolo potrebné v pracovnej zmluve uviesť dôvod požadovaný a vymedzený v § 30 ods. 2 druhej vete Zákonníka práce, nemožno to považovať za diskrimináciu poberateľov iných dôchodkov.

V ustanovení § 30 ods. 2 druhej vete Zákonníka práce uvádzalo, že predĺžiť alebo opätovne dohodnúť pracovný pomer na určitú dobu možno len z dôvodu zastupovania zamestnancov v dôsledku pracovnej neschopnosti, materskej dovolenky, ďalšej materskej dovolenky, výkonu verejnej funkcie, výkonu základnej služby, náhradnej služby, civilnej služby a pri prácach, pri ktorých treba zvýšiť počet zamestnancov na prechodnú dobu nepresahujúcu osem mesiacov v kalendárnom roku (ďalej len sezónne práce).

Ak potom žalobca nespadal do kategórie poberateľov dôchodkov uvedených v § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce, potom pri opätovnom dohodnutí pracovného pomeru na dobu určitú nebolo možné vychádzať z toho, že v pracovnej zmluve nemusel byť uvedený dôvod podľa § 30 ods. 2 druhej vety Zákonníka práce. Nedodržanie postupu uvedeného v § 30 ods. 2 druhej vete Zákonníka práce má totiž vplyv na to, či bol platne uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú, alebo k tomu neboli splnené zákonné podmienky, čo by malo dopad podľa § 30 ods. 1 prvej vety Zákonníka práce na to, že pracovný pomer by mohol byť dohodnutý na dobu neurčitú.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Ustanovenie § 30 ods. 3 písm.b/ Zákonníka práce odvolací súd nesprávne použil vo vzťahu k žalobcovi ako poberateľovi výsluhového dôchodku, lebo zákon v tomto ustanovení nedal možnosť rozšíriť okruh poberateľov tam uvedených dôchodkov aj o poberateľov iných dôchodkov.

Právny záver odvolacieho súdu o tom, že pri opätovnom uzatvorení pracovného pomeru na dobu určitú, nemusel uviesť žalovaný do pracovnej zmluvy dôvod uvedený v § 30

ods. 2 Zákonníka práce a preto bol pracovný pomer uzatvorený na určitú dobu a skončil jej uplynutím 31. decembra 2002, vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd nepovažoval za správny. Dopad zmeny právneho posúdenia dovolacím súdom na predmet sporu najmä z hľadiska § 30 ods. 1 a § 30 ods. 2 Zákonníka práce posúdi v ďalšom konaní odvolací súd.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a to výroku, ktorým žalobu zamietol a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2007

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :